

Paní Springerová přikývla. „Lucky je mimořádná fenka. Jednoho večera před mnoha lety, když mi bylo velice smutno, jsem ji našla sedět přede dveřmi. Byla úplně malinká a měla u sebe jen obojek, vodítko a kamínek ve tvaru tlapky.“

„Tak jste si ji nechala?“ zajímal se tatínek.

„Lucky vyplnila prázdno v mém životě a staly se z nás nejlepší kamarádky. Potom jednoho dne zmizela. Šílela jsem strachy, ale když jsem se ji vydala hledat, neuvěříte, koho jsem potkala na příjezdové cestě. Lucky a další malé štěňátko s obojkem a vodítkem. Nedlouho poté jsem potkala jednu mladou maminku s miminkem, která nedokázala zabavit svého staršího, neposedného synka. Štěňátko milovalo míčky a s chlapcem se brzy stali nerozlučnou dvojkou. Od té doby

přicházejí štěňátka a děti, které je potřebují, do Psího pelíšku pravidelně.“

„To je zajímavé,“ prohlásila maminka a významně se na tatínka podívala. „Zdá se mi, jako by nás sem Lucky taky dovedla. Jsme Susan a Robert Jonesovi. A tohle je naše dcera Amélie. Zrovna včera jsme si říkali, že by bylo skvělé, kdyby si Amélie pořídila štěně.“

